

שבע שנים אחרי היוולדו של הנסיך תלתל
למלכה שבממלכה השכנה נולדו שתי בנות.

הבכורה הייתה יפה ביותר, והמלכה, האמא
שלה, הייתה מאושרת מיופייה. אך הפיה
הטובה הזהירה אותה, ואמרה לה לא לשמוח
יתר על המידה, כי הילדה תהיה טיפשה
בדיוק במידה שבה היא יפה.

היופי והחכמה

מתוך "אגדות שאהבתי"
א. ורדנבורג (1860 - 1941)
איורים ג'. חרבור (1893 - 1959)

הייתה פעם מלכה שילדה את התינוק
המכוער ביותר שרק אפשר לתאר, כה מכוער
שקשה היה בכלל
להאמין שזה ילד. אך למזלה, פיה טובה
ניחמה אותה והבטיחה למלכה שהבן שלה
יהיה טוב ונבון, וגם העניקה לו כוח שיאפשר
לעשות טובה וחכמה את האישה שהוא
יאהב. זה ניחם קצת את המלכה, אך היא
עדיין הצטערה מאוד שבנה כל כך מכוער.
זאת למרות שכשרק קצת גדל, היה מדבר
יפה ובתבונה רבה, ודבריו היו כה חכמים
שאנשים סביבו הוקסמו מאישיותו.
לנסיך הקטן קראו נסיך תלתל, בגלל תלתל
השערות מיוחד שצמח על ראשו בהיוולדו.

המלכה התעצבה מאוד, במיוחד כאשר ראתה את בתה השניה, שנולדה מכוערת במיוחד.

"אל תיקחי לך זאת ללב, גבירתי" אמרה הפיה "כי הבת השניה הזו תהיה כה חכמה, שאיש לא ירגיש אפילו שהיא מכוערת." "טוב, יהיה מה שצריך להיות" נאנחה המלכה "עם זאת הייתי מעדיפה שהבכורה, היפהפייה, תהיה גם היא קצת יותר נבונה." "את זאת לא אוכל לעשות" אמרה הפיה "אבל אוכל לעשות דבר בעניין היופי שלה. וכדי לנחם ולשמח אותך אתן לה במתנה כשרון להפוך ליפה ביותר את מי שהיא תאהב."

כפי שגדלו הנסיכות, כך גדלו גם התכונות שלהן, כך שכולם דיברו על היופי של האחת והתבונה של השנייה. אך גם גדלו התכונות הלא טובות להן, וקשה היה לא להרגיש שהצעירה מהבנות נעשתה מכוערת יותר מדי יום, והבכורה נעשתה כל יום טיפשה כל

כך, שלא יכלה לענות גם על השאלה הפשוטה ביותר, וכל כך גמלונית שלא יכלה לסדר כמה פרחים בצנצנת, בלי להפיל ולשבור אותה, או למלא כוס מים, בלי לשפוך חצי מהם על שמלתה.

אמנם להיות יפה זו תכונה טובה, אך הצעירה, החכמה, משכה יותר חברה מאשר אחותה הגדולה. כי בהתחלה אנשים נמשכו ליופי של הבכורה, השפיעו עליה מחמאות, אך תוך זמן קצר עברו לאחותה הצעירה כדי לשמוע את שיחתה הנבונה, כך שתוך רבע שעה הגדולה הייתה נשארת בודדה כשהשנייה הופכת למרכז חברה. הבת הגדולה, למרות היותה טיפשה, הרגישה היטב את טיפשותה, וחשבה שהיא מוכנה להחליף את יופייה אפילו במחצית התבונה של אחותה. היא גם סבלה לעתים מנזיפות של אמא המלכה, שלמרות לבה הטוב, קשה היה לה להשלים עם מגרעותיה של הבת הגדולה.

יום אחד האחות הגדולה יצאה ליער כדי להתרחק מהחברה ולהרהר בעצב על גורלה, ושם פתאום ראתה איש קטן שהלך מולה. הוא היה מכוער ביותר ואפילו דוחה בהופעתו, אך לבוש היה בהידור רב. היה זה הנסיך תלתל, שלעתים קרובות ראה תמונות של בת הממלכה השכנה, התאהב ביופייה, ויצא למצוא ולהכיר אותה מקרוב.

הוא שמח מאוד לפגוש אותה ביער, פנה אליה בנימוס רב, אך מהר מאוד הרגיש בעצב שלה ואמר: "קשה לי להבין איך מישהו יפה כמוך יכול להיות כה עצוב. כי אני אמנם פגשתי

נשים יפות רבות, אך עדיין לא ראיתי מישהי שישווה לך ביופי.."

"יופי" המשיך הנסיך תלתל "זה הדבר כה חשוב ששווה הכל שבחיים, ואם מישהו יפה כמוך, לא אבין איך יכול להדאיג אותו דבר כלשהו."

"הייתי מעדיפה להיות מכוערת כמוך" ענתה הנסיכה "ולהיות חכמה, מאשר להיות יפה כפי שאני, אבל טיפשה."

"אבל הרי עצם מחשבתך שאת טיפשה, הוא סימן מובהק שיש בך קצת תבונה, גבירתי" ענה תלתל.

"אינני יודעת" אמרה הנסיכה "אבל אני בטוחה שאני טיפשה מאוד והדבר מדאיג אותי מאוד."

"אם כך, אוכל בוודאי לעזור ולשים קץ לצערך" אמר הנסיך תלתל "כי יש לי כוח להקנות חכמה למי שאוהב ביותר, ואם תסכימי להיות לאשתי, תהי חכמה ונבונה כמה שרק תרצי."

הנסיכה הופתעה מאוד אך לא ענתה דבר.
"אני מבין" המשיך הנסיך תלתל המכוער
"שהצעתי אינה לרוחך, וזה לא מפתיע אותי.
אבל אולי תסכימי לחשוב על כך במשך
שנה."

תשוקתה של הנסיכה לתבונה הייתה כה
גדולה שהיא הסכימה לדבריו והבטיחה
לשאת את הנסיך תלתל בעוד שנה, למרות
כיעורו. וברגע שהבטיחה זאת, חל בה שינוי
גדול. היא הרגישה שיש בה אפשרות להגיד
כל מיני דברים חכמים, בנושאים רבים
ושונים, וללא כל מאמץ.

מיד הם התחילו לשוחח בנעימות ותוך כדי
כך הנסיכה השמיעה הערות מבריקות
ביותר, והנסיך תלתל התחיל לחשוד שמסר
לה את כל התבונה שלו ולא השאיר לעצמו
דבר.

כשהנסיכה חזרה לארמון המלכותי כולם
הופתעו מהשינוי המוזר, כי במקום לעשות
הערות מטופשות היא הייתה עכשיו מלאת

רעיונות מבריקים, אותם היא ביטאה בצורה
נאה ביותר. כולם התפלאו מתבונתה והיא
שכחה מהר את הבטחתו לתלתל.

השינוי הפתאומי של הנסיכה התפרסם תוך
זמן קצר בכל הסביבה, ונסיכים צעירים
ממלכות השכנות באו לבקש את ידה, אך
היא דחתה את כולם כי אף אחד לא נראה

מתאים לה. אלא
שבסוף הגיע נסיך
אחד, כל כך עצום,
עשיר, חכם ויפה
תואר, שאפילו
המלך, אבא שלה,
לא יכול היה
למצוא בו כל דופי,
והמליץ לה לבחור
אותו לבעלה.

הנסיכה הבטיחה
לשקול זאת, וכדי
להרהר בשקט

יצאה ליער. היא הזדמנה במקרה לאותו המקום שבו פעם פגשה בנסיך תלתל. כשעברה ביער שמעה פתאום רעש גדול בסביבה וקריאות מסוג "תן לי את הקלחת" או "תוסיף עצים לאש" ובקרבה ראתה מטבח גדול, מלא טבחים ומשרתים שטרחו בהכנת נשף מפואר. היא שאלה את האנשים בשביל מי הם עובדים.

"לנסיך תלתל" ענה לה הטבח הראשי "כי מחר יום הנשואים שלו."

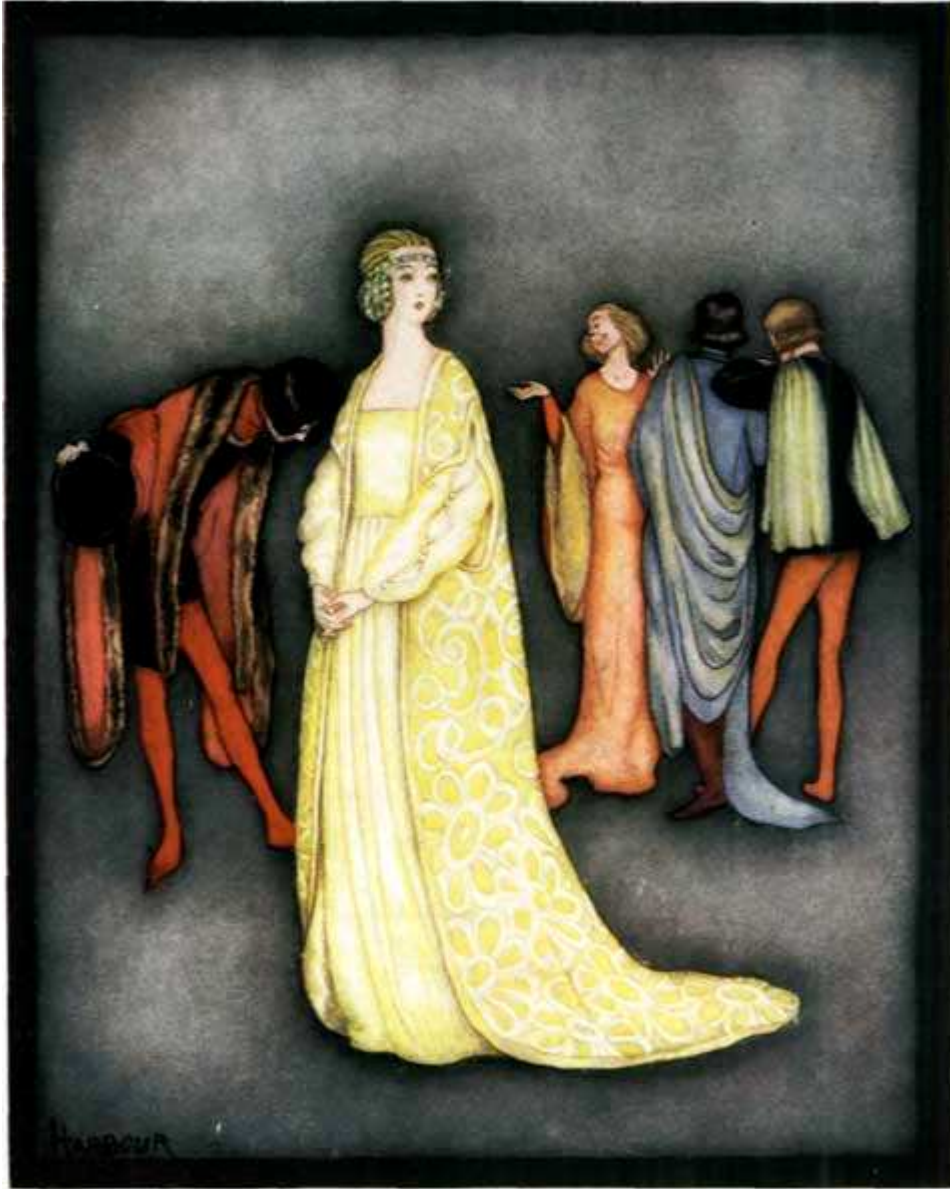
רק אז נזכרה הנסיכה שבדיוק שנה קודם הבטיחה לשאת את הנסיך תלתל המכוער. עכשיו היא הבינה – את ההבטחה עשתה כשהייתה עוד טיפשה. ועם בואם של חכמה ותבונה היא שכחה את כל הטיפשויות שלה. היא הלכה עוד צעדים אחדים ואז ראתה מולה שוב את הנסיך תלתל, לבוש מהודר לקראת החתונה.

"הנה את רואה, גברתי" אמר "הבטחתי ואני

מקיים, ואני מאמין שגם את באת לקיים את הבטחתך. נשואים אתך יעשו אותי האדם המאושר ביותר בעולם."
"האמת היא" אמרה הנסיכה "שעדיין עוד לא החלטתי, ואני לא חושבת שאוכל לענות לבקשתך."
"את מפתיעה אותי, גברתי" אמר הנסיך. "בכך אני יכולה להאמין" אמרה הנסיכה "ואילו לא היית אדם טוב לב ונבון, לא הייתי

יודעת מה לעשות עכשיו. אך כפי שאתה יודע, הבטחתי ניתנה כשהייתי עוד טיפשה, ותוכל להבין שעכשיו אינני מתרצה בקלות כזו."
"ויש לך משהו נגדי, מלבד

הכיעור שלי?" אמר תלתל "האם לא נראים
לך האופי וההתנהגות שלי?"
"בכלל לא" ענתה הנסיכה "אני מעריצה את
תכונותיך."

"אם כך" אמר הנסיך "אוכל לעשות אתך
מאושרת. דעי שבכוחך לעשות אותי היפה
ביותר מבני אדם, אם רק תרצי בכך. כי אותה
הפיה שנתנה לי הכוח לעשות אתך חכמה,
נתנה לך כוח לעשות יפה את מי שתבחרי."
"אז אני רוצה" אמרה הנסיכה "ואני מבקשת
בכל לבי שתהיה הנסיך היפה והמהנה שבכל
העולם."

וכשרק אמרה את הדברים האלה, המשאלה
שלה התמלאה. הנכון, יש אומרים שבנסיך
תלתל לא חל לכאורה כל שינוי, אך הנסיכה
אהבה אותו כל כך, שאפילו הכיעור שלו היה
ליופי בעיניה.

אך איך שלא היה, הרי למחרת כבר התקיימו
הנשואים של נסיכה והנסיך של הממלכות
השכנות.